Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Tractio de incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 198

Mangillius, Antonius

[S.l.], 1632-1634

Capvt II.

urn:nbn:de:bsz:31-117158

Visual Library

intrinsecis, ac proinde ex solo affectu adoptionis sive gratuitae electionis, qui modo habendi gratiam necessario & imperfectus, hoc a modo gratia habitualis non reperitur in Christo, cum Christus habet illam ut sibi debitam ex suis principijs intrinsecis nempe ex unione hypostatica.

Denique ex dictis colligitur gratiam habitualem ita esse proprietatem et passionem unionis hypostaticae ut quamvis ab illa non semanet physice sicut calor a fonte ignis, cum illa tamen habet physicam connexionem, quatenus unio habet physicam exigentiam gratiae habitualis sicuti quantitas habet physicam connexionem cum figura et ideo ex natura sua figuram exigit, quamvis non ut principium illius per emanationem.

CAPUT II.

Utrum Gratia habitualis sit infinita?

Quod habitualis gratia Christi sit aliquo modo infinita communiter ponitur a Scholasticis, non uno tamen modo haec infinitas eidem gratiae concessa explicatur, vide Vasquez disp. 47. cap. 3. Nobis placet eandem gratiam Dei infinitam nimirum ipsi unionem hypostaticam ut vult idem Vasquez num. 52. et Suarez disp. 22. sect. 3 hoc est gratiam Christi esse infinitam moraliter, quatenus infinite dignificatur ab ipsa unione hypost. sive ab infinita Verbi persona; quapp. remanet tantum examinandum, utrum eadem gratia sit infinita physice.

Pa sententia affirmat: Ita Maior in 3. dist. 13. q. 7. eandem videtur sequi Almaina ibidem q. 3. pro eadem referit Scotg, Durandus et Caietan. verum tamen D. Th. vult notat de re Vasq. disp. 46. cap. 3. quamvis asserant gratiam Christi habitualem esse summam quia a Deo procuei ipsi, non tamen dicunt eam esse infinitam.

Sed sententia negat. et D. Thoma in hac q. 2. art. 11. et aliorum communiter in 3. dist. 13. Vasquez loco citato et aliorum aequitur.

Dicendum cum hac sententia habitualem Christi gratiam esse physice finitam. Probat hanc rationem Vasq. loco citato. num. 7. hac ratione: de natura sanctitatis est ut ille qui eam habet possit per opera sua crescere in sanctitate. Sed contra naam esset non posset crescere. &c. Sed haec ratio non est efficax, quia de natura sanctitatis solum est ut qui eam participat modo finito possit per opera sua fieri melior, ab si gratia participaretur modo infinito secundum intentionem non possetaret illum augmentum, nec illa quae infinite participaret potest crescere in intensione gratiae.

Pbo

Pbi igitur conclio efficaciter hoc argto Theologico: qa si grā poet ē infinita, solute in intensione, poet etiam ē infinitum lumen gloriæ, de proinde ē visio Dei infinite perfecta, ex quo sequitur Deum comprehendi poe, sed hoc ē contra Scripturā sacrā ē SS. PP. &c.

Pr cum Vasquez disp. 46. cap. 2 num. 5 hanc rationem n eo firmam, nam ut visio Dei sit eis comprehensio debet ē tanta perfectionis in se ē in genere illectionis, quanta ē ipse Deus in genere Dei, hoc ē, debet ē infinita per etiam suam, sicut ē ipse Deus, poet a. visio Dei ē infinita abs qd ēt ipsius comprehensiva, qa poet infinite repsentare Deum abs ulla creatura in illa contenta, sicut ita ēt infinita n tā Dei comprehensiva. Sed contra ē, qa eo ipso qd admittit visionem Dei poe ē infinitam, prout repsentat Deum nulla st assignari ratio, cur eadem visio n poet vza in Deo contenta in Deo repsentare, hoc e. n repugnat nisi qa inde sequitur visionem Dei ē infinite perfectam, qd iam concedit. Eadem conclio probari st ex eisdem argtis quibus in Phia pbs implicare infinitum.

Obiicies prima ē principalis Chri sanctitas ē infinita ē n st exigere nisi gratiam etiam habitualem infinitam, quare Ei Deus finitam Chro gratiam dedit, qd ē operatus vertia existentia Jesus. Pr primam Chri gratiam n exigere gratiam habitualem physice infinitam, qa ē impossibilis, impossibile a. n st exigi, quare Deus concedendo Chro gratiam finitam ē operatus virtute existentiam ipsi, atq in hoc etiam Deus servavit ordinem aliquem, quisq Chro vel ei humanitati concessit gratiam physice quidem finitam sed infinitam moraliter modo explicato. Dicimus a. primam Chri sanctitatem exigere gratiam physice finitam indeterminate, hoc ē, n in hac vel illa intensione determinata, sed juxta propositum ipsius Dei ē eius voluntatem.

Addendum ē ex Chro fuisse clementiam gratiæ quatenus illi nihil defuit gratiæ quæ ēt illi conveniens secundum propositum voluntatis Dei ē munus Redemptoris quo ipse reliquos homines debebat influere vestfecaem ē alia bona supernatura. Addendum ē rursum nullus electi gratiam potuisse attingere gratiam Chri qa etiamsi maxime haberet tantundem entitatis, n tā moraliter illi æquivaleret, qa in illa n ēt vt debita ab intrinseco ē connatus, ē adeo neq idem conatus diuturnus ad opera gratiæ illi deberetur, neq talis electus ēt adeo gratus Deo atq ē tia Chri quæ per gratiam suam habitualem moraliter infinita ē ē aliquo modo infinite grata Deo;

sicuti

sicuti si naaliter e pfectissimo modo eet illi infinite grata per primam suam sanctitatem.

Ex dictis obiter colligi pt graam Chri habitualem licet physice potuerit crescere, n tn potuisset moraliter eo qd sit moraliter infinita. 2do colligitur cum D. Th. art. ij docet Chri graam n potuisse quoad intensionem aequari a graa aliorum SS. eo qd Chri graa e graa aliorum SS. sit diversae raois, n poe hanc raoem illigi de graa Chri habituali, vt e graa physice accepta, quo modo e eiusdem raois cum graa aliorum hoium, sed de graa Chri vt e graa capitis, vt e plenitudo graae, vt e infinita moraliter, e ht alias huiusmodi pfectiones accidentales pp quas dicitur ee diversae raois aut pfectionis e nunquam aequari poe a graa aliorum hoium, vt colligitur ex art. 12. obi idem S. D. recte docet in Chro graam n solum n potuisse crescere ex ipsius meritis, qa erat comprehensor, sed etiam ex eo qd ipsius graa erat ordinata ad aliqd infinite pfectum nempe ad vnionem hypostaticam cui debebatur.

CAPVT III

Vtrum virtutes e dona creata fuerint in Christo?

Certum e in Aia Chri ab instanti ipsius conceptionis fuisse virtutes oes e dona supnaalia quae n includunt aliquam imperfectionem repugnantem dignitati vel excellentiae Redemptoris. atq hoc constat ex eo qd Ioan. j. dicatur Chrus plenus graa, e de eius plenitudine dicimus nos oes accepisse. quae verba n eent vera si aliqua ex virtutibus vel donis supnaalibus congruentibus humanitati Chri fuisset in eo desiderata. Rad a. huius rei e, qa fieri n pt quin humanitas vnita Verbo conquisierit e habuerit, vt docet Damasc. opes oes graae, hoc e, dona oia e graas gratis datas quae nullam imperfectionem dignitati Redemptoris repugnantem inuoluunt. quapp tm remanet difficultas de nnullis virtutibus e donis quae inuoluerent aliquam imperfectionem vt e virtus Fidei, Spei, Poenitentiae, donum timoris, graa Prophetiae, neq solum dubitari pt de actibus ipsorum, sed etiam de habitibus, qd hic praecipue controuerti solet. quoniam a. in virtute fidei, vt stat ex com Theologorum consensu duae partes inuoluuntur, altera se tenens ex parte illectus, altera ex parte voluntatis, de vtraq a dubitari pt. ideo

Dicendum e primo neq actualem neq habitualem fidem tenentem se ex parte illectus fuisse in Chro. de actuali constat, qa de raoe actus fidei ptinentis ad illectum e reuelao obscura, Chrus a. nullam habuit vel habere potuit reuelaoem obscuram, qa hoc n e

con: